

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνοπόγραφα ἄρθρ
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρῶ
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲ
ἐπιστρέφονται. — Ἄνυπόγρα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμον
τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἰν
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτῆ

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν
σιν ἀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσ
γραμματοσημον 50 λεπτῶ
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτῆ μόνον ἐντός
ὀκτώ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ζωὴ Ε'. — Οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσημοι ἄνδρες τῆς ἐποχῆς (ὑπὸ κ Πηνελόπης Παπαηλιοπούλου). — Ἡ κ. Recamié (κατὰ μετάφρασιν δὸς Βί. Νικολαΐδου). — Ὁ Ἰδεώδης Σύζυγος. — Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Ἡ Φυγικατρικὴ. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Αἱ Ἑλληνίδες καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ζωὴ

Ε'.

Ὁ ἀλτροῦτισμός, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, διὰ νὰ ἐκφρασθῶ χριστιανικώτερα, εἶναι τὸ σημεῖον εἰς τὸ ἑποῖον δοκιμάζεται σήμερον ὁ ἀληθὴς τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνῶν πολιτισμός. Ἀπὸ τὴν ὠραίαν καὶ μεγάλην διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν ὅλα τὰ ἄλλα διδάγματα λησμονοῦνται καὶ παραβλέπονται καὶ μόνον κατὰ τύπους τὰ πλεῖστα ἐκτελοῦνται, ὅμως ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον, ἡ φιλάνθρωπία ὑπὸ τὴν γενικωτέρην τῆς λέξεως σημασίαν, ἔστησεν ὑπερήφανος τὸν θρόνον τῆς παντοῦ, ὅπου ἔχει εἰσχωρήσει ὁ ἀληθὴς πολιτισμός, παντοῦ, ὅπου αἱ γυναῖκες ἀνεπτύχθησαν τόσον, ὥστε διὰ τῆς εὐεργετικῆς ἐπιδράσεώς των τὸ ἐγὼ τοῦ ἀτόμου νὰ λησμονῆται ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο καὶ ὁ κύκλος αὐτοῦ νὰ ἐκτείνεται ὅσον τὸ δυνατόν εὐρύτερον.

Κανεῖς ἕως τῶρ οὔτε Ἕλλην, οὔτε ξένος, ἐπισκεπτόμετάς Ἀθήνας ἢ καὶ πολλὰς ἀκόμη ἐπαρχιακὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος δὲν ἐσκέφθη νὰ ἀρνηθῆ τὸ αἶσθημα τῆς φιλάνθρωπίας εἰς τὰς Ἑλληνίδας. Κανεῖς ἐξ ὅσων ἠθέλησεν νὰ λάβουν τὸν κόπον νὰ μελετήσουν τὴν φιλάνθρωπικὴν μας κίνησιν καὶ τὴν ἀλτροῦστικὴν δράσιν τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐκπλαγῆ πρὸ τοῦ γιγαντιαίου ἔργου, τὸ ὅποιον γυναικεῖαι χεῖρες ἔχουν ἰδρύσει ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν, οὐς ἡ τύχη καὶ ἡ φύσις ἔχουν ἀποκληρώσει.

Μόνος ὁ κ. ἀρθρογράφος τῆς Ἀκροπόλεως—ὁ ὅποιος τις οἶδε, ποίου εἶδους μυωπικὴν πάσχει—δὲν ἠθέλησε νὰ ἰδῆ, νὰ ἐννοήσῃ, νὰ μελετήσῃ τίποτε, πρὶν νὰ δημοσιεύσῃ ὅ,τι ἔγραψεν, εἰς στιγμὴν, ἴσως, ψυχολογικῆς καταστάσεως ὅλας διόλου παραδόξου καὶ ἀνεξηγήτου.

Καὶ ὡς δικαιολογίαν διὰ τὴν περὶ φιλάνθρωπίας κατηγορίαν τοῦ φέρει, ὅτι αἱ Ἑλληνίδες δὲν ἔδωκαν ἐν μόνον τὰ ληρον ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου! Καὶ ἐρωτᾷ πόσα δίδουν εἰς φιλάνθρωπικοὺς σκοποὺς, ἐν σχέσει μὲ ὅσα ἐξοδεύουν εἰς φορέματα.....

Ἐγὼ, ἡ ὁποία παρακολουθῶ δέκα πέντε τῶρ ἔτη τὴν γυναικεῖαν φιλάνθρωπικὴν κίνησιν τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰδικώτερον τῶν Ἀθηνῶν, ἀπαντῶ εἰς τὸ ἐρωτήματός μου: ὅτι αἱ Ἑλληνίδες, ὅσαι ἔτυχε νὰ ἔχουν συζύγους, οἱ ὅποιοι ἀναγνωρίζουν εἰς αὐτὰς τὸ δικαίωμα τῆς διαχειρίσεως, ὄχι τοῦ πλούτου καὶ τῶν μεγάλων προικῶν, τὰς ὁποίας φέρουν εἰς τὸν γάμον, ἀλλὰ τῶν ἰδικῶν των ἐξόδων καὶ σπανιώτερον τῶν οἰκιακῶν ἐν γένει, αἱ γυναῖκες αὐταὶ ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς ἄνδρας, τοὺς κυρίους τῶν ταμείων καὶ τοὺς ἄρχοντας τῶν βαλαντίων, ἐξοδεύουν ὑπὲρ τῆς φιλάνθρωπίας τετραπλάσια ποσά.

Ἐὰν λάβῃ τὸν κόπον ὁ κ. ἀρθρογράφος νὰ φυλλομετρήσῃ οἶαν δὴποτε λογοδοσίαν φιλάνθρωπικοῦ καταστήματος θὰ ἰδῆ μεταξὺ ἐκατὸν γυναικῶν συνδρομητριῶν πέντε ἢ δέκα ἄνδρας. Ἐὰν λάβῃ ἀκόμη τὸν κόπον νὰ μελετήσῃ τὴν ἱστορίαν τῶν φιλάνθρωπικῶν μας καταστημάτων ἐν Ἑλλάδι, θὰ μάθῃ ὅτι δὲν δίδουν μόνον χρήματα αἱ Ἑλληνίδες ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν, ἀλλὰ δίδουν καὶ ἄλλο πολὺ ἀνώτερον καὶ πολυτιμώτερον, καὶ τοῦ ὁποίου οὔτε ἰδέαν κἄν ἔχει ὁ κ. ἀρθρογράφος.

Δίδουν ὅλην τὴν καλωσύνην τῆς ψυχῆς των καὶ ὅλην τὴν συμπάθειαν τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων των καὶ ὅλην

τήν ἀγάπην των καὶ ὅλας τὰς φροντίδας καὶ τοὺς κόπους των καὶ ὅλην τοῦ πνεύματός των τὴν ἐπινοητικότητα, ὅχι μόνον διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ὑπερχόντων φυσικῶν, μοιραίων ἢ κοινωνικῶν ἀδικημάτων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν κατὰ τὸ δυνατὸν πρόληψιν καὶ παρεμπόδισιν αὐτῶν.

Θὰ μάλῃ ἀκόμη ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ μακροχρόνεια μέγαρα, τὰ ὅποια παραδίδουν εἰς τὴν ἀθανάσιαν ἀνδρικὴν ὀνόματα ἑκατομμυριούχων, θὰ ἦσαν κενὰ καὶ ἐξ ἴσου ἀχρησता καὶ ἀχρησιμοποίητα ὅπως καὶ τὸ ὠρχιον μέγαρον τοῦ Σίνκ, εἰς γυναικεῖα χεῖρες καὶ γυναικεῖα κεφαλαὶ δὲν ἐτίθεντο εἰς ἐνέργειαν διὰ νὰ στεγάζουν μέσχα εἰς αὐτὰ τὴν περιφερομένην εἰς τοὺς δρόμους δυστυχίαν καὶ ἀθλιότητα.

Ἀπαριθμήσατε τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ Ἀμαλίου Ὀρφανοτροφείου τοῦ καὶ ἀρχαιότερου μέχρι τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἐργατῶν καὶ τοῦ ἐργαστηρίου τῆς κ. Egerton, τοῦ νεωτάτου, καὶ εἰπέτε μου εἰς ποῖον ὀφείλουν τὴν πρόδον καὶ τὴν εὐεργετικὴν των λειτουργίαν, τὰ εὐεργετικῶς λειτουργοῦντα; εἰς γυναικῆς ἢ εἰς ἀνδρας; τὸ Ἀμαλίον, ὁ Εὐαγγελισμὸς, τὸ Ἐργαστήριον τῶν Ἀπῶρων γυναικῶν, ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης, τὰ συσσίτια, τὸ Ἄσυλον τῶν Ἐργατῶν, τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων, ἡ ἐν Χριστῷ Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν, ὁ Σύλλογος τῆς Εὐποιίας, τὸ λαϊκὸν Ἄσυλον τῶν Νηπίων, αἱ ὑπερῶν φθισιῶντων κυρία, αἱ τῶν πτωχῶν ἀσθενῶν ἐπισκέπτρια, αἱ προικίζουσαι ἀπόρους κόρας, αἱ ἀμειβουσαι ὑπερέτας πιστοὺς, αἱ Ἐπαγγελματικὴ σχολαί, τὸ ἐργαστήριον τῶν Κυριῶν τὸ προεδρευόμενον ὑπὸ τῆς κ. Egerton καὶ τόσα ἄλλα σωματεῖα, τὰ ὅποια ἴσως λησμονῶ, εἰς ποῖον ὀφείλουν τὴν ἴδρυσιν καὶ τὴν παραδειγματικὴν λειτουργίαν καὶ πρόδον των, ἂν ὅχι εἰς γυναικῆς φιλανθρώπους;

Καὶ εἰς τὰς ἐπικρατικὰς πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας ὅπως δὴ ποτε αἱ γυναῖκες ἔχουν ἀποκτήσει κἄποιαν ἐλευθερίαν ἐνεργείας, δὲν ἔδωκαν ἀμέσως δείγματα τῆς ἀγαθότητος καὶ τοῦ ἀλτροῦσμοῦ των διὰ τῆς συστάσεως ποῦ μὲν φιλοπτῶχων ἐταιρειῶν, ποῦ δὲ ἐργαστηρίων καὶ ἄλλων σωματείων ὑπὲρ τῶν φυλακισμένων;

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν καὶ ὠραίαν δρασίν, τὴν ἐμπνεομένην ἀπὸ ἀγνόν καὶ ἄδολον αἴσθημα, ἀληθῶς χριστιανικόν, ὁ κ. συντάκτης ἐρωτᾷ πόσα δίδομεν καὶ πότε πηγαινομεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; Ἐκκλησία μας εἶνε, θὰ τοῦ ἀπῆντων ἐγὼ, τὰ νοσοκομεῖα καὶ αἱ φυλακαί, καὶ τὰ ἄσυλα καὶ τὰ ὀρφανοτροφεῖα καὶ τὰ σχολεῖα τῶν δυστυχῶν καὶ ἀπροστατέτων πτωχῶν κοριτσιῶν, τῶν ἐγκαταλειμμένων εἰς τὴν τύχην των καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν διαφθορὰν καὶ ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν δημιουργοῦν νόμοι ἀδικοὶ καὶ ἄνιστοι.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία, τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς ὠνειροπόλησε διὰ τοὺς πιστοὺς του, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἄδυτον ἔμεινε καὶ θὰ μείνη διὰ παντὸς κλειστὸν καὶ εἰς τὸν γράψαντα καὶ εἰς τοὺς σκεπτομένους ὡς αὐτός. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὠραία θρησκεία, εἰς τὴν ὁποίαν, εἰς δὲν ἔχουν μνηστῆ ἀκόμη ὅλοι αἱ Ἑλληνίδες, προσέρχονται ὅμως καθ' ἡμέραν νεαὶ ὀπαδοὶ καὶ νεαὶ ἀπόστολοι, τῶν ὁποίων ἡ εὐεργετικὴ δρασὶς τιμᾷ τὴν χώραν μας καὶ δοξάζει τὸ φῶλον μας.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς ἐποχῆς

Δὲν δύναμαι νὰ παρακολουθήσω τὸν γράψαντα κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ Κωλέτης ἐκυβέρνησε τὸ Κράτος, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 1844 μέχρι τοῦ 1847, διότι δὲν τὴν γνωρίζω ἐξ ἰδίης ἀντιλήψεως. Δὲν εἶναι δὲ τῆς εἰδικότητός μου νὰ κρίνω τὴν διέπουσαν πολιτικὴν τῆς χώρας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον ἐν γενικαῖς γραμμαῖς καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων πᾶς τις δύναται νὰ βεβαιώσῃ μετὰ Ἐθνικῆς ὑπερηφανεῖας εἶναι, ὅτι, ἂν ἡ πολιτικὴ ἢ διέπουσα τότε ἐχώλαινε καὶ ἀνίσους βηματισμοὺς ἔδαινε, οἱ πολιτικοὶ ὅμως ἄνδρες τῆς Ἑλλάδος ἄνευ ἐξαίρεσεως ἐγνωρίζον νὰ ἴστανται, ὑψηλά, καὶ ἂν ἔσφαλον, ἔσφαλον ἐκ πεποιθήσεως, ὅτι οὕτω πράττοντες βελτιώνουσι τὰ τῆς χώρας των, οὐδέποτε ὅμως ὑπέκρινον εἰς ξένας εἰσηγήσεις, καὶ οὐδέποτε ἀνεχόμενοι τὴν ὑποβίβασιν τῆς ἐθνικῆς φιλοτιμίας των, καὶ τὴν καταπάτησιν τῶν δικαιοματίων τοῦ Ἐθνους.

Μετὰ πάσης δὲ ἀβροφροσύνης φερόμενοι πρὸς τοὺς ξένους, καὶ βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην τρέφοντες πρὸς αὐτοὺς διὰ τὴν βοήθειαν πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ τόπου δὲν ἐπτοοῦντο ὅμως οὔτε ἐκ τῶν ἀπειλῶν των, οὔτε ἐκ τοῦ ὄγκου τῶν δυνάμεων των, ἀλλ' ἀνεμένον μεθ' ὑπομονῆς καὶ ἀξιοπρεπείας τὴν λύσιν τῶν ἀκανθωδῶν ζητημάτων τῶν ἀναφουμένων ἐκάστοτε ἐνεκα τῆς συγκρούσεως τῶν ἠθικῶν συμφερόντων τῶν ξένων πολιτικῶν, βασιζόμενοι εἰς τὸ δίκαιον καὶ ἐλπίζοντες εἰς τὴν συναίσθησιν αὐτῶν τούτων τῶν ἀδικούντων τὴν χώραν.

Οὕτω δὲ ὡς περιγράφει καὶ ὁ γράψας ἐν τῇ Ἀσπραπῇ, ὁ Κωλέτης με ὅλας τὰς ἐσωτερικὰς ἀνωμαλίαις ἀντέστη ἐρωμένως εἰς τὰς ξενικὰς ἐπεμβάσεις κατὰ τὸ ἐπεισῶδιον μετὰ τοῦ Τούρκου Πρεσβευτοῦ καὶ τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος καὶ ἴσως διὰ τῆς δεξιότητός του ἤθελε τὸ ἀποσοθῆσαι ἀξιοπρεπῶς, ἂν ὁ θάνατος δὲν ἔκοπτε τὸ νῆμα τῶν ἐνεργειῶν του. Τὰ μάλῃ δὲ ἐξεῖχε ὡς πρὸς τοῦτο ὁ ἀείμνηστος Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος ὁ πολλὰ ὑποστάς διὰ τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν, ὁ πολλαῖς συντριβεὶς ὑπὸ τῶν πολιτικῶν ἀντιπάλων του, ἀλλ' οὐδέποτε ἐκπίπτων τῆς ἀξιοπρεπείας του, καὶ ὡς γόνος τῆς Μεγάλῃς Ἡγεμονικῆς οἰκογενείας, καὶ ὡς ἀληθὴς πατριώτης ἐπαλαίσε νικηφόρος καὶ ἀπέναντι τῶν πολυειδῶν ἀπαιτήσεων καὶ ἀνοήτων ἀξιώσεων τοῦ συρφετοῦ αὐτοῦ, τοῦ σχηματισθέντος μετὰ τὴν 3 Σεπτεμβρίου καὶ ἀξιοῦντος ἀμοιβὰς ἀκταλογίστους διὰ τὸ πραξικόπημα.

Ἐστῆριξε δὲ διὰ μόνου τοῦ ἠθικοῦ του σθένους τὴν κλονιζομένην Βασιλείαν καὶ ἐπὶ τῆς Ἐπαναστάσεως τῆς 3 Σεπτεμβρίου, καὶ κατόπιν ἐπὶ τῆς θλιβερᾶς ἐποχῆς τοῦ 1854, καθ' ἣν μίχα στιβαρὰ χεῖρ ὡς ἡ τοῦ Μαυροκορδάτου ἠδύνατο μόνον νὰ συγκρατήσῃ τὰς εἰς ἄκρον δυσηρεστημένους δυνάμεις τῆς Δύσεως.

Καὶ ὁ πολὺς Ἀνδρέας Μεταξᾶς δὲν ὑστέρει τῶν μεγάλων πολιτικῶν καὶ ὡς πρὸς τὴν σύνεσιν καὶ τὸν πατριωτισμόν. Γενόμενος Πρωθυπουργὸς ἐπὶ τῆς μεταβολῆς τῆς 3 Σεπτεμβρίου δὲν ἐδέχθη τὴν παρέμβασιν οὐδενὸς ἐκ τῶν ξένων εἰς τὴν τὸσον ἀνώμαλον κατάστασιν τοῦ τόπου τότε, ἀλλὰ

μετεκλέσθη τὸν Μαυροκορδάτον καὶ Κωλέτην πρεσβευτὰς εἰς Παρίσιον καὶ Κωνσταντινούπολιν, ὅπως συσκέπτεται μετ' αὐτῶν διὰ τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου, καίτοι πολιτικῶν ἀντιπάλων του, ἀξιοπρεπῶς φρονῶν, ὅτι εἰς τὰς μεγάλας τῆς Πατρίδος ἀνάγκας σιγοῦν τὰ πάθη καὶ ἡ πολιτικὴ διαπάλη.

Καὶ δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν χωρὶς νὰ κατηγορηθῶμεν δι' ὑπερβολὴν πατριωτικῆς περιφιλανθείας, ὅτι καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες, κληρονομήσαντες τὰς ἀρετὰς ἐκείνων οὐδέποτε ὑπετίμησαν τὴν Ἐθνικὴν φιλοτιμίαν των ἐνώπιον τῶν Ξένων, οὐδέποτε κατεχράσθησαν τῆς θέσεώς των χάριν ξένης ἐπικρατήσεως, καὶ τῶν πολιτικῶν των σφαλαμάτων ἀνελάμβανον τὴν εὐθύνην ἀξιοπρεπῶς.

Καὶ διὰ τοῦτο ἐθυμώθη τὸς ἡ στίσις τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ λαοῦ ὅτε κατὰ τὸ 1850 ἡ Ἀγγλίχα ἀπέκλεισε τοὺς λιμένας τῆς Ἑλλάδος, ἀποτειλάσκα ἰσχυρὸν στόλον, με πρόφκσιν ἡκίστα δεδικοιολογημένην.

Καὶ ὁ γράψας ἐν τῇ Ἀσπραπῇ ἀρηγούμενος τὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου, δικαίως ἐξάγει τὴν εὐμενῆ πρὸς τὸ Ἔθνος διάθεσιν τοῦ Τουβενέλ, ἐπεμβάντος ἐπικαίρως καὶ ἐπιτυχῶς μετὰ τῆς Ἀγγλικῆς πολιτικῆς καὶ τῶν δικαίων τῆς Ἑλλάδος. Δύναμις δὲ νὰ προσθέσω πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀξίως ἀποδοιμῶν αὐτῷ ἐπικίνων πρὸς τὸν γράψαντα, ὅτι ἡ ἐπιτυχὴς διεξαγωγὴ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἦτο ὅπως ἀτομικὴ πρωτοβουλία τοῦ Τουβενέλ ἄνευ ἐντολῆς τῆς Κυβερνήσεώς του καὶ ἀπόντος τοῦ Πρεσβευτοῦ, τὸν ὁποῖον ἀνεπλήρωσε.

Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ὅμως ἐνέκρινε πάσης τὰς ἐνεργείας του καὶ πρὸς δειγματῆ τῆς εὐκρεσεῖας τῆς προήγαγεν αὐτὸν εἰς Πρεσβευτὴν μετὰ τὴν ἄρσιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ.

Ὁ γράψας, μετὰ τὴν ἀρήγησιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ περιγράφει ἐν ὀλίγοις τὴν δουλοπνίαν τοῦ ὑπουργοῦ Κορφωιάκη, καὶ εἰσέρχεται ἀμέσως εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τῶν συμβάντων τοῦ 1854, παραλείπει δὲ τὴν ἐνεχόμενον διοίκησιν τοῦ Κράτους ὑπὸ τὴν ἀντιβασιλείαν τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 1850 μέχρι τοῦ Μαΐου τοῦ 1851, ὅτε ἐπανεκκμψεν ὁ Βασιλεὺς Ὁθων ἐκ Μονάχου, καὶ ὅχι ἐκ Θεσσαλίας, ὅπως γράφεται ἐν τῇ Ἀσπραπῇ. Ὑποθέτω δὲ, ὅτι αὐτὸ εἶνε λάθος τυπογραφικόν, ἀλλ' εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ λάθη, τὰ ὅποια ἔχουν ἐπιρροὴν εἰς τὴν Ἱστορίαν.

Ὁ ἀναγινώσκων θὰ σκεφθῆ, ὅτι ὁ Ὁθων ἐναντίον τῆς θελήσεως τῶν Δυνάμεων καὶ περιφρονῶν τὰς ἀπειλὰς καὶ νουθεσίας αὐτῶν, ἵνα μὴ τπραχθῆ τὸ καθεστῶς ἐξηκολούθει τὴν ἰδίαν πολιτικὴν τοῦ Κωλέτη πηγαίνοντος εἰς Θεσσαλίαν. Ἐρχομαι νὰ διωρθώσω τὸ τυπογραφικὸν λάθος αὐτό, βεβαιώνουσα, ὅτι ὁ Βασιλεὺς Ὁθων μετὰ τὴν ἄρσιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἔκαμε τὸν γύρον τῶν νήσων ὅσκι ἔπαθον ἐκ τῆς ὀργῆς τῶν Ἀγγλων πολιτικῶν, ἐπιβὰς μετὰ τῆς Βασιλίσσης καὶ τῆς Αὐλικῆς συνόδου τοῦ τότε ἐλθόντος ἐκ Κίνας Γαλλικοῦ πολεμικοῦ πλοίου Vauban καὶ σταθμεύοντος εἰς Πειραιᾶ. Ἐπεσκέφθη δὲ τὴν Σύρον, τὴν Ὑδραν, τὰς Σπέτσας, τὸν Πόρον καὶ τινὰς παραλίους πόλεις τῆς Πελοποννήσου. Εἰς τὴν Ὑδραν καὶ τὰς Σπέτσας οἱ ἀξιοματικοὶ τοῦ Vauban ἔμενον ἐν ἐκστάσει ἐνώπιον τῆς ὠραίου τῆτος τῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν. Τότε ἀκόμη εἰς αὐτὰς τὰς

νήσους ἤμαρξεν ἡ νκυτιλίχα, οἱ κάτοικοι ἦσαν συγκεντρωμένοι ἐκεῖ, δὲν εἶχον διασκορπισθῆ ὅπως τῶρα, καὶ ἔφερον ἀκόμη ἄνδρες καὶ γυναῖκες τὸ μεγχιλοπρεπὲς καὶ κομψὸν ἔνδυμα τοῦ τόπου. Ἡ ὑποδοχὴ τῶν Βασιλέων εἰς Ὑδραν ἦτο φρενητιώδης καὶ οἱ μὲν ἄνδρες κατέβησαν πάντες εἰς τὴν παραλίαν, αἱ δὲ γυναῖκες καὶ τῆς μεγάλης καὶ τῆς μικρᾶς τάξεως παρετάχθησαν ἐπὶ τῶν τούχων τῶν περικλαλ οὐντων κατὰ τὰ ἔθιμα τὴν μεγάλην αὐλήν τῶν οἰκιῶν των, καὶ ἐπακουμβοῦσαι ἐφκίνοτο κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος μόνον, ὡς εἰκόνας ἐ Πινγκολήγη, σκολισμάνκι με ὅτι εἶχον πολυτιμότερον, καὶ εἶχον πολλὰ. Οἱ ἀδάμκντες, οἱ μαργαρίται, οἱ σάφπειροι ἤστραπτον εἰς τὸν ἥλιον τῆς ὠραιότητῆς ἐκείνης ἡμέρας.

Οἱ Βασιλεῖς διηυθύνθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὑπεργήρου Λαζάρου Κουντουριώτη, τοῦ μεγάλου καὶ ἀνεκτιμῆτου αὐτοῦ Ἑλληνοσ, τοῦ ὁποῖου ἠσπᾶθησαν τὴν χεῖρα καὶ ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα, τὸ μόνον τεκμήριον τοῦ σεβασμοῦ, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ δώσωσι πρὸς αὐτόν, μὴ δεχθέντος οὔτε θέσιν ὑψηλῆν, οὔτε τιμὰς οὔτε πρᾶξημα καὶ μένοντος πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἀγαπητοῦ του βράχου, ὁπόθεν ἀπένεμε σοφὰς συμβουλὰς εἰς τὸς συμπλίτας του. Ἡ τότε θερμὴ ὑποδοχὴ πρὸς τὸν Βασιλέα ἐξέπληξε τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ Vauban καὶ ἠρώτων μετὰ θαυμασμῶ καὶ ἀπορίας:

«Μὰ λοιπὸν ἀγκποῦν τὸν Βασιλέα ἐδῶ;» ὡς νὰ ἔλεγον: ἐμάθομεν τὸ ἐναντίον.

Ἡ ἔκπληξις καὶ ὁ θαυμασμὸς τῶν ἀξιωματικῶν ἐφθλαεν εἰς τὸ κατὰκόρυφον, ὅταν ἀντελήθησαν ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν κατωτέρων ἐμποροπλοιαρχῶν ἐδέχθη τὴν προσφερθεῖσαν χρηματικὴν βοήθειαν διὰ τὴν ζημίαν, ἧτις τοῖς προσέγεινε ἐνεκα τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ τὴν ἀρελῆ καὶ πατριωτικὴν ἀπάντησιν αὐτῶν ἀμὰ ἐζημιωθήκαμεν διὰ τὸ ἔθνος, ὁ Βασιλεὺς νᾶναι κατὰ καὶ πάλιν θ' ἀποκτήσωμεν».

Ἐπιστρέφων ὁ Βασιλεὺς ἐκ τῆς περιοδείας αὐτῆς ἀντελήθη τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποδημίας του εἰς Μόναχον, ὅπως λύσῃ τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς, τὸ ὁποῖον οἱ δυσηρεστημένοι μεταχειρίζοντο ἐκάστοτε δι' ἰδίουσ σκοπούς. Τότε πρῶτην φορὰν ἐγένετο ὁ νόμος περὶ Ἀντιβασιλείας, καὶ ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία διώκησε τὸ Κράτος κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ὁθωνος.

Πανελὸπη Παπανλιοπούλου.

Η ΚΥΡΙΑ RECAMIER

Ἡ Ἰωάννα Φραγκίσκα Ἀδελὰς Bernard, ἐγεννήθη εἰς τὴν Λυὸν τὴν 4ην Δεκεμβρίου τὸ 1777. Καὶ ὑπανδρεύθη εἰς τὸ Παρίσι τὴν 24ην Ἀπριλίου 1793.

Εἶνε ἡ κόρη τοῦ κυρίου Bernard, ὁ ὁποῖος ἦτο συμβολιογράφος εἰς τὴν Λυὸν καὶ κατόπιν οἰκονομικὸς εἰσπράκτωρ εἰς τὸ Παρίσι. Ὁ κύριος Bernard εἶνε ὠραῖος, ἀλλ' ὅχι μεγάλου πνεύματος ἄνθρωπος, ἀλλ' ἡ κυρία Bernard εἶνε ἐξυπνη καὶ διὰ τοὺς δύο. Ἦτο ὠραία, ξανθὴ, ἀνήσυχος καὶ φιλάρεσκος, ἀλλ' ἦτο ἐπίσης λαμπρὰ νοικοκυρὴ καὶ κατώρθεσε νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν κόρην τῆς, ὅσον ἦτο δυνατὸν καλλίτερον εἰς τὸσον τπραχῶδη ἐποχὴν! Με ποῖον

λοιπόν υπανδρεύθη η Ίουλιέττα ; Με τον κύριον Récamier, ένα συμπατριώτην, ένα φίλον.

Ο κύριος Récamier πρό πολλού ήτο, επειδή είχε πολύ μεγαλύτερος από την γυναϊκά του, υπάλληλος εις εργοστάσιον καπέλλων και κατόπιν έγινε τραπεζίτης. Ο Ίακωβος Récamier, είχε ενεργητικός, έξυπνος, ευγλωττος, και θα είχε ευχάριστος σύζυγος, αν και είχε σαράντα δύο ετών και η γυναϊκά του μόνον δέκα πέντε.

Η Ίουλιέττα Bernard με το άσπρο φόρεμα την ημέραν του γάμου της είχε θαυμασίως ωραία, αν και τα χείριά της είναι άρκετά άσχημα με πλατιά νύχια και τετράγωνα εις το άκρον και τα πόδια της μεγάλα. Άλλα το πρόσωπον είχε θαυμάσιον, τα μάτια μαγεύουν, τα δόντια έξοχα και το δέρμα εκτάκτως άνηρόν. Ο Diderot θα έλεγεν ότι είχε : «σαν ένα φλιτζάνι γάλα μέσα εις το όποιον έπεσαν φύλλα τριανταφύλλου». Αν και τόσο νεα έχει όμως ύψος μεγάλης κυρίας.

Δεν ήξεύρουν, εάν είχε κακή η καλή και η άβεβαιότης αυτή προσθέτει κάτι εις τα θέλητρά της. Είπε ήδη μικρά βασιλίτσα με την καλλονήν της, κατά την εποχήν, κατά την οποίαν προγράφουν και κκρατομούν τας βρασιλίτσας. Έχει πολλές αντιπάλους, άλλ' είχε άρκετά νέα διὰ να τας υποφέρει.

Άλλως τε, η Ίουλιέττα δοκιμάζει μόνον άκόμη τον ρόλον της. Δεν είχε παρὰ ο πρόλογος η μάλλον η πρώτη εικών.

Ο χρόνος όμως δείκνυει, ότι η γυναϊκα αυτή θέλει όρι-στικώς να έχει επιρροήν εις τον παρισινόν κόσμον και το θέλει συστηματικώς και με έπιμονήν. Άπέκτησεν ήδη μεγάλας σχέσεις, έχει φίλιαν με την κυρίαν Staël και ο σύζυγός της άκριβώς αγοράζει το μικρόν μέγαρον Necker, εις την όδον Mont-Blanc το όποιον έχει όλον τον πλοῦτον, ο όποιος άρ-μόζει εις την ακαλλονήν. Ο Bertrand, ο άρχιτέκτων της εποχής έπεφορτίσθη να φροντίση διὰ τον στολισμόν του. Ο προάλαμος είναι όλος στολισμένος με δενδράκια, με φυτά καταπράσινα και σπάνια άνθη και αι θύραι είναι από μονοκόμματα ροδοξυλα. Από ροδοξυλον είχε επίσης το κρεβ-βάτι, το όποιον στέκεται εις μέρος ύψηλότερον από το άλλο δωμάτιον. Κύκνοι χρυσοί κερφωμένοι επάνω εις το ξύλον, εκράτουν στεφάνην από χρυσα άνθη τα όποια εστό-λιζαν την πολυτίμον της ωραίας παστάδα. Εις το άκρον των βαθμίδων ύψούνται τέσσαρες στῆλαι, αι όποια είχαν επάνω των μίαν υδρίαν αρχαίου σχήματος. Και παντού κα-θρέπται μονοκόμματοι, σπάνιον πράγμα διὰ την εποχήν εκείνην. Όλο το δωμάτιον ήτο ταπετσαρισμένον με πολύ-τιμα υφάσματα και όλα εκεί μέσα ήσαν πολύ ωραία.

Ητο τόθυσιαστήριον του ειδώλου και εκεί ήρχοντο οι πι-στοι να το λατρεύσουν. Συγγραφείς, πολιτικοί, στρατηγοί, La Harpe, Lemontey, Barère, Camille Jourdan και άλλοι άκόμη....

Η κυρία Récamier έδιδάσκετο, άκούουσα αυτούς, διότι υπανδρευθείσα πολύ νεα, δεν είχε μεγάλην μόρφωσιν. Έμει-διά, έπεδοκίμαζε, και όλοι έγινοντο πιστοι φίλοι της. Ο Ματθίας Μοντμορανσύ, υπήρξεν ο πλέον ένθουσιώδης από τους φίλους της. Η άπαθής Ίουλιέττα, είχε μίαν άδυνα-

μίαν: Ηγάπα την άριστοκρατίαν και ήτο υπερήφανος διὰ την φίλιαν των άριστοκρατών.

« Η ωραία των ωραίων » έμεινεν η τελευταία μεταξύ των αντιπολιτευομένων, άλλ' ο Βοναπάρτης δεν άστειεύετο. Έμελλε να γίνη αυτοκράτωρ και ήθελε να έχη την κυρίαν Récamier, κυρίαν της Αύλης. Η ωραία Ίουλιέττα όμως ήρνήθη. Έκτοτε ο Ναπολέων δεν την υπέφερε. Και αν και παρεδέχετο, ότι μία ωραία γυναϊκα θα ήδύνατο να κυβερνήση τον κόσμο, δεν της επέτρεπεν όμως να διοικη εν κράτος. Και δι' αυτό συχνά έλεγε προς τους ύπουργούς του : 'Από ποτε το συμβούλιον γίνεται εις της κυρίας Récamier ;

Η κυρία Récamier ήθελε να έχη αίθουσαν εξ εκείνων, αι όποια κυριαρχούν του φιλολογικου και άριστοκρατορικου κόσμου. Άλλ' η εποχή δεν ήτο κατάλληλος και ο Αυτο-κράτωρ πειστωμένος ήθελε ν' απομακρύνη την ωραίαν του αντίπαλον. Δεν εύρέθη όμως εις την ανάγκην ταύτην, διότι ο κ. Récamier, ο όποιος ήτο λαμπρός σύζυγος και καλός τραπεζίτης, το 1805 κατεστράφη. Και η κυρία Récamier δεν ήμπορούσε πλέον να μείνη εις Παρισίους, αφού δεν ήμ-πορούσε να εξοδεύη εξακοσίας χιλ. φρ. το έτος εις την δυστυ-χίαν της εύρεν άφωσιωμένους φίλους και λαμπρούς φίλους. Έταξείδευσεν. Η φίλη της κυρία Staël την έδέχθη με χα-ράν εις το Coppet. Όλη σχεδόν η αύλη της κυρίας Réca- mier την ήκολούθησε.

Μετά τινα καιρόν επέστρεψεν εις το Παρίσι πάντοτε με την κυρίαν Staël. Άλλ' ο αυτοκράτωρ εξώρισε τότε την κ. Staël και μαζή με αυτήν και την φίλην της. Η κυρία Récamier, θεωρηθείσα φανερά αντίπαλος του Ναπολέοντος με την εξορίαν αυτήν, κατορθώνει ν' αποκτήση νέας συμπα-θειάς περνά από την Λυών διὰ να υπάγη εις την Ρώμην και παντού εύρίσκει θαυμάσιους. Εις το διάστημα αυτό ανέκτησε την περιουσίαν της, και ενθ' η αυτοκρατορία έπιπτεν η κυρία Récamier ήδύνατο να επιστρέψη εις την πρωτεύουσαν και να βασιλεύση πάλιν μετξύ των άριστο-κρατών.

Έγκατέστη εις το θαυμάσιον μέγαρόν της, της όδου d' Anjou Saint Honoré, και επερικυκλώθη πάλιν από την άριστοκρατίαν και από τους ανθρώπους των γραμμάτων.

Αίφνης την εποχήν εκείνην απέθανε η κυρία Staël, και ο θάνατος αυτός έγινε αίτία να γνωρισθη με τον Chateau- briand και να συνδεθη μετ' αυτού με στενήν φίλιαν.

Κατά το 1819 όμως ο κ. Récamier κατεστράφη και πάλιν. Τότε η Ίουλιέττα, η όποια ήτο σαράντα δύο ετών άφησε το θαυμάσιον μέγαρόν της και κατέφυγεν εις ένα μο- ναστήριον, όπου έμεινε τριάντα έτη. Εκεί έδέχετο τους φί- λους της και συνωμίλουσιν περι όλων, περι φιλολογίας ως και περι πολιτικής.

Το 1831 απέθανεν ο σύζυγός της, τον ήκολούθησε μετ' όλίγον ο Chateaubriand το 1848 και τελευταία όλων η Récamier, η όποια απέθανεν από χολέραν το 1849, ωραία έως το βαθύ γηράς της, ωραία άκόμη και εις αυτόν τον θάνατόν της. Είναι εκ των όλίγων γυναικων, αι όποια δεν γηράσκουν ποτέ, αι όποια και εξήντα ετών άκόμη σύ- ρουν όπίσω των τας καρδίας γερόντων και νέων άδιακρίτως,

διότι συνδυάζουν την γοητείαν της εύμορφιάς με μίαν άτε- λείωτον νεότητα της ψυχής και του πνεύματος, και με μίαν άτελειώτον καλωσύνην

(Κατά το Γαλλικόν)

Ειρήνη Νικολαΐδου

Ο ΙΔΕΩΔΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Μία Πχρισινή, ως υπογράφεται, μας λέγει περι του ιδεώδους συζύγου πράγματα κάπως τολμηρά, και έντελώς νεωτερίζοντα : 'Ιδεώδης σύζυγος θα ήτο, κατά την γνώμη της εκείνος, ο όποιος δεν θα είχε τίποτε άλλο κοινόν με την γυναϊκά του, παρὰ μόνον τον έρωτα. Αι καθημερινή της ζωής φροντίδες και όλα τα συμφοη με την άτομικην και οικογενειακήν ύπαρξιν ζητήματα φονεύουν τον έρωτα, λέγει.

Και διηγείται ότι εις κάποιον μέρος του κόσμου, εις φυλήν κατά τους άλλους απολίτιστον, άλλα κατ' αυτήν πολιτισμένην εξόχως, ο γάμος δεν άποσπᾶ την γυναϊκα από την οικογένειάν της, άλλ' ούτε τον άνδρα από την ιδικήν του. Μετά τον γάμον ο καθείς μένει εις το σπίτι του και ο σύζυγος μεταβαίνει πλησίον της γυναϊκός του καθ' εκάστην εις τακτικήν ώραν. Τα εκ τοιούτων γάμων γεννώμενα παι- διά μένουσιν πλησίον της μητρός, μέχρι δύο ετών, άρρενα και θήλαα άδιακρίτως. Μετά τα δύο έτη όμως τα θήλαα μετα- βαίνουν εις την πατρικήν οικογένειαν και τα άρρενα μένουσιν με την μητέρα. Ένοσείται ότι βλέπονται καθ' εκάστην και ότι η μητρική και πατρική στοργή παρακολουθεί και τα μεν και τα δε όπου και αν εύρίσκωνται. Τα θήλαα, όταν μεγαλώσουν, περιθάλλουν τον πατέρα γέροντα, συνεχί- ζοντα και αυτά την ιδίαν οικογένειαν. Ζητήματα προικός και συμφερόντων δεν υπάρχουν συνεπώς εις τον λαόν αυτόν, διότι η γυναϊκα και τα άρρενα ζούν με τα εισοδήματα της μητρός, εάν έχη, η με την εργασίαν αυτής και των ιδικών της και τα θήλαα με την περιουσίαν η την εργασίαν του πατρός και της πατρικής οικογενείας.

Έκει ο σύζυγος ουδεμίαν έχει εξουσίαν και υπεροχήν επί της γυναϊκός, άλλ' ούτε αι γυναϊκες ουδεμίαν άφορμήν δυσαρρεσκείων και παραπόνων κατά των άνδρων. Εκεί γε- ροντοκόραι και γεροντοπαλλήκαρα δεν υπάρχουν, άλλ' ούτε γυναϊκες φαύλαι και παιδιά έκθετα.

Και λέγει η νεωτερίζουσα κυρία : ως μελετήσουν οι άν- δρες, όσοι έχουν νοῦν τον γάμον αυτόν και ως αποφρανοῦν, εάν να η όχι δεν είναι ο λογικώτερος τρόπος συμβιώσεως και έντίμου άναπαρχαγωγής και δικαιώσεως του ανθρωπίνου εϊδους. Ο γάμος, όπως έχη σήμερα, εύρίσκεται εις δολίαν χρεωκοπίαν, ης τα χρέη πληρώνει ως επί το πλείστον η γυνή και κατά δεύτερον λόγον η κοινωνία και η ήθική.

Και άλλη, υπογραφομένη αυτή Συριανή ιδιώτροπος, λέ- γει : η πλουσία κόρη ως μη ζητη να πάρη σύζυγον άνδρα πλούσιον μόνον ως προσπλήθη να εύρη νέον πτωχόν μέν, άλλὰ τίμιον και με ευγενή καρδίαν και τότε μόνον θα ήμπορέση να ζήση εύτυχής.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Την επαύριον η Άννα εξύπνησε πολύ άργά, παρὰ την συνήθειάν της και ιδίως την των τελευταίων ήμερών. Είχε κοιμηθη ένα ύπνον συνεχή, βραῦν, δέκα ώρων κατά σειράν, ύπνον, ο όποιος αντί να ξεκουράζη, χανόνει και καταπονεί μάλλον και το σώμα και το πνεῦμα. Όνειρα φοικτά, τρο- μακτικά την εβασάνισαν καθ' όλην την διάρκειαν της νυκτός. Ο άνδρας της είχε συλληφθη αιχμάλωτος, είχαν άκρωτη- ριασθη και παρκαμορφωθη από τον έχθρόν, και έπειτα είχαν επιστραφθ εις τοιαύτην κατάστασιν εις την οικογένειάν του. Έπειτα οι Τούρκοι είχαν φθάσει έως τας Άθήνας και εί- χαν κάμει έφοδον εις το σπίτι της και είχαν πάρει το πτώμα του άτυχούς λοχαγού και το έσυραν γυμνόν και παρκαμορφωμένον εις τον κήπον Έπειτα είχαν συλλά- βει και άλυσοδέσει και τουρεκίσει την κ. Λάιν. Ένας τρομερός εφιάλτης άγωνίας και πόνου την εκράτει ως δε- μένην επάνω εις το κρεβάτι της και όταν τέλος πάντων κατώρθωσε να απαλλαγη από αυτόν και να εξυπνήση, τα μάτια της ήσαν γεμάτα δάκρυα και όλον το σώμα της έτρε- μεν άκόμη από την άγωνίαν την μακράν της νυκτός.

Ένδύθη, εζήτησε και επήρεν εν λουτρόν χλιαρόν και χωρίς να έχη ούτε δύναμιν, ούτε διάθεσιν να ιδη τους τραυ- ματίας, διηυθύνθη όμως έντελώς μηχανικώς προς την σκά- λαν, η όποια έφερεν εις το πρώτον πάτωμα. Άλλ' εις το μέσον ήναγκάσθη να σταματήση. Εν λευκόν φέρετρον, κλει- σμένον έρμητικώς και σκεπασμένον όλον από γασσεμιά, και λευκά ρόδα έφέρετο έξω, βασταζόμενον υπό τεσσάρων άξιο- ματικων και τεσσάρων στρατιωτών. Δυο τρεις κυρία μαυ- ροφορέμεναι, δυο τρεις νοσοκόμοι, οι της ύπηρεσίας της νυ- κτός, η κ. και ο κ. Λάιν, ο πατέρας της και δυο ιατροί είχαν σιωπηλοι παραταχθη από το εν και από το άλλο μέ- ρος της εισόδου. Οι φέροντες τον νεκρόν εβάδιζαν έλαφρά, έλα- φρά εις τα άκρα των δακτύλων των, εις τρόπον ώστε κα- νείς εκ των έντός των κοιτώνων δεν είχαν αντιληφθη τίποτε.

Η Άννα έσταμάτησε κατακίτρινη και η καρδιά της ήρ- χισε να κτυπᾶ με όρμην και η μορφή της να προσλαμβάνη μίαν άσυνήθη έκφρασιν άγωνίας. Τα όνειρα της νυκτός επαν- ήρχοντο εις την μνήμην της και η έκφορά εκείνη από το σπίτι της η σιωπηλή και σχεδόν άδακρυς με την τραγικήν έπιβολήν της, της εφάνη ως να ήτον ο πρόλογος μιας σει- ράς δυστυχιων, τας όποιας κανείς δεν θα ήμπορούσε να απο- τρέψη.

Κανείς δεν την είχαν αντιληφθη, όλοι προσηλωμέναι ως ήσαν εις την πένθιμον παρέλασιν. Και όταν μετά τον νεκρόν εξήλθαν σιγά, σιγά αι συγγενεις του κυρίου, και οι ιατροί και ο πατέρας της και τα όχήματα ήκούσθησαν απομακρυ- νόμενα προς την πόλιν και αι θύραι του δρόμου εκλείσθησαν και η κ. Λάιν στρεφομένη προς τας νοσοκόμους με το δά- κτυλον εις το στόμα επέβαλε σιγήν εις την πολυ δι- καιολογημένην συγκίνησιν των και τας παρεκάλεσε να υπά- γουν να ήσυχάσουν εις τα κρεβάτια των μέχρι της ώρας του προγεύματος των, τότε ήσθάνθη έντροπήν διὰ την έγωιστικήν άδυναμίαν της και επέβαλεν σιγήν εις τους άδι-

καιολογήτους φόβους της. "Ολοι αυτοί εργάζονται και άγρυπνούν και κάμνουν το καθήκον των και εγώ ως μάντις κακών επιούρω, ίσως, τήν θείαν όργήν έναντίον των ιδικων μου, έσκέφθη.

"Όταν δέ μετ' όλίγη λεπτά εισήλθεν εις τον κοιτώνα του άνθυπολοχαγού, ήτο πλέον άλλος άνθρωπος. Ήμειδιοϋσε και εις την μητέρα και εις τον υιον, οι όποιοι δέν έτολμοϋσαν πλέον να ζητήσουν πληροφορίας δια τον άγαπημένον των. "Ισως να ήσθάνοντο ότι κ'εί ανεπανόρθωτων είχε συμβη και έφοδούντο και δέν είχαν το θάρρος και την δύναμιν να βεβαιωθούν δι' αυτό.

* *

Είχεν εξημερώσει ή έκτη Μαΐου, ή επάυριον της μάχης του Δομοκού, και αι ειδήσεις περι αυτής διεδέχοντο ή μία την άλλην. Ήκεινο το όποιον όλοι ανεγνώριζαν και παρεδέχοντο και άνωμολογούσαν ήτο ότι οι Γαριβαλδινοί είχαν άγωνισθη ως γίγαντες, ότι είχαν πέσει πολλοί μεταξύ αυτών, όπως είχαν και πολλούς τραυματίας, ότι τέλος ήτο ή μόνη μάχη, ήτις διεζήχη άνδρικώς και γενναίως, και ήτις έπότισε με περισσότερο αίμα την Ήλληνικήν γήν.

"Αναντιρρήτως ο Νίκος Μεσιδώφ, του όποιου δέν είχαν καμμίαν είδησιν μέχρι της ήμέρας εκείνης, είχε λάβει μέρος με τους Γαριβαλδινούς εις την μάχην αυτήν και ίσως ήτο μεταξύ των νεκρών ή των πληγωμένων, εκ των όποιων εν μόνον όνομα, το του Βκρατάση είχε γνωσθη.

"Ολοι το υπέθεταν, όλοι το υπώπτευαν εις την οικογένειάν του και κανείς δέν έλεγε τίποτε, κανείς δέν έτολμοϋσε

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

"Εχω αυτή τη στιγμή πάνω στο τραπέζι μου, δύο βάζα γεμάτα, από τα τελευταία χρυσάνθεμα του περβολιού μου και θαυμάζω τα τόσο όμορφα και διαφορετικά χρώματά τους.

"Άλλα είνε τριανταφυλλιά, άλλα κίτρινα, άλλα κόκκινα σκούρα, άλλα έχουνε τα χρώματα της χαραυγής, ή την γαλατένια ασπράδα που έχουνε ή μαργαρίτες του άγρου, ή το χρώμα του παληού χρυσαιού. Και όμως αν και έχουνε τόσο όμορφα χρώματα, τα λούλουδα αυτά κάνουν την ψυχή μελαγχολική, έχουνε τη μελαγχολία και τη μαγεία του βραδινού ουρανού έπειτα από το ήλιοδασίλεμα.

Αυτό βέβαια προέρχεται από τη γύμνια που έχουνε τα κοτσάνια τους ή από τα σπάνια φύλλα τα σταχτοπράσινα τα όποια κρέμονται μαραιμένα από τα πρώτα κρύα του Νοέμβρη και τέλος από την πικρή μυρουδιά τους ή όποια γεννάει ιδέες μελαγχολικές.

"Έτσι όλα μαζί αν και έχουνε τόσο ωραία χρώματα είνε μελαγχολικά σαν άποχαιρετισμός. Μας παρουσιάζουνε το σύμβολον των παθών που άργησαν να φανούν, των παθών που δέν έχουνε καμμιή έλπίδα. Τα λούλουδα αυτά του φθινοπώρου ψέλνουνε τες άτυχες αγάπες. Θυμίζουνε τις δύσεις της ζωής στις όποιες ή καρδιά γελιέται από μια ψεύτικη νεότητα και νομίζει πως μπορεί ακόμη να έχη εύτυχες αγάπης άλλ' όμως πολύ γρήγορα βλέπει πως μονάχη της αγαπάει.

Αυτή τη στιγμή που έχω μπροστά μου τα ωραία αυτά λούλουδα με τα τόσα χρώματα και με την πικρή μυρουδιά, αρχίζω να θυμάμαι μια ιστορία αγάπης που τους μοιάζει πολύ.

"Ήτανε στην Touraine, σε μια από τις ήσυχες και παλιές πόλεις, όπου το καλό κλίμα, ή όμορφιά της φύσης και ή φτηνή ζωή, τραβούνε ακόμη μερικούς "Αγγλους όχι πλούσιους ούτε δύσκολους. Αυτή την εποχή το ποιο καλλίτερο σπίτι της C.... "Ένα σπίτι του

να άναφέρη το όνομά του, ή να εκφράση τον φόβον και την άνησυχίαν του. Κατ' αυτόν τον τρόπον έπέρσχαν τρεις ήμέραι άγωνίας, καθ' ή ή "Αννα κ'ετέρωγε κάθε πρωί, μέσχη εις το δωμάτιόν της τας Ήλληνικας Ήρημερίδας, όπως έκκρινε το ίδιον και ή γραφή Μεσιδώφ και ο κ. Δούκλ και ο Δέλδος με την γυναίκα του.

"Ω! εάν είχε συμβη τίποτε, έσκέπτετο ή "Αννα, ο Νίκος έχει γείνει αρκετά γνωστός πλέον εις τον τόπον, ώστε να μη λησμονηθη το όνομά του από τους άντσκοριτς των Ήρημερίδων. Και όταν έτελείωνε την άνάγνωσίν της και δέν έμάνθανε τίποτε νεώτερον, τότε άλλου είδους άγωνία και φόβος την κατελάμβανε. Ήν και πάλιν έφοδήθη και έδειλιάσεν! έσκέπτετο, Ήν και πάλιν έχχστε το λογικόν του και άνκνδρος, δειλός, άθλιος, έρριψε το όπλον και έφυγεν, ως την πρώτην φορά, όπουταν καμμία δύναμις δέν ήτο δυνατόν να τον άναχαιτίση! Και τότε ηύχετο να μάθη ότι έφρονέθη ή ότι έπληρώθη θανασίμως μ' άλλον, παρ' ότι έζη έντροπιασμένος και ήτιμασμένος.

Και πάλιν νέα τώρη σκέψις διεδέχετο την άλλην και νέα σειρά ιδεών επηκολούθει την σκέψιν της. "Άλλ' είχαν άρα αυτή το δικαίωμα να εύχεται τον θάνατον του νέου αυτού άνδρός, έσκέπτετο, ο όποιος ήτο όλος ζωή και όλος νεότης, ο όποιος έως χθές ακόμη ήγνώνει τον τόπον αυτόν, τον όποιον ώνόμαζε πετρίδα, ο όποιος επί τέλους ήδύνκτο να φανή χρήσιμος εις την ανθρωπότητα κατ' άλλον τρόπον, ίσως λογικώτερον, ίσως συμφωνώτερον, με τας αρχάς και το πνεύμα το άληθινόν του χριστιανισμού! Και ένθυμείτο

IVI αιώνας όλο κεντημένο με ντελικάτα σκαλισματα—είχε νοικιαστεί από μια Ήρανδέζα την Κυρία Μαργαρέ Λακεί, χήρα ενός αξιωματικού ο όποιος πέθανε στην Βομβάη.

"Η κυρία Λακεί ήτανε ψηλή και καλοκαμωμένη γυναίκα με μαύρα ακόμη μαλλιά με γαλανά ζωηρά μάτια και με πολύ καλή φυσιογνωμία. "Αν και άπόφευγεν να μιλή για την ήλικίαν της, ή ζαροματιές που είχε στο στόμα και στα μάτια την έκαναν να φαίνεται περισσότερο από σαράντα χρόνων. Ζούσε πολύ καλά στην C... και δέχονταν σπίτι της όλη την άριστοκρατία του τόπου.

"Η ζωή της περνούσε πολύ ήσυχη με τους περιπάτους της με το διάβασμα και με τις σγέσεις που είχε κάμει στον τόπο και βέβαια θα εξακολουθούσε να ζή ήσυχη όταν ξαφνικά ένα τυχαίο περιστατικό τάραιε τη ζωή της.

"Η κυρία Λακεί ήτανε καλή πιανίστα και συχνά παραπονιότανε πως δέν είχε συναντήσει κανένα στην C.... μαζή με τον όποιο να παίξη μουσικήν. Τέλος της σύστησαν ένα νέο δάσκαλο του βιολιού της C. στα σχολεία ο όποιος έπαιζε πολύ καλά. "Ο Γεώργιος Μαλαπέρ, αυτό ήτανε τ' όνομά του, ήτανε ένας νέος είκοσι όχτώ χρόνων με καστανά σγουρά μαλλιά και με μαύρα ωραία μάτια. Είχε πολύ καλό έξωτερικό και το πάντα σχεδόν γελαστό στόμα του άφηνε να φαίνονται ωραία κάτασπρα δόντια.

"Άρσε στη χήρα και συμφώνησαν να έρχεται δύο φορές την εβδομάδα να κάνουνε μουσική μαζή.

Μεταξύ δύο ανθρώπων διαφόρου φύλου ή μουσική είνε επίφοβον διάμεσον' έκτός που συγκινεί τις καρδιές και τις κάνει ποιο τρυφερές, τους συνδέει πολύ στενά και πάντα είνε φόβος τουλάχιστον ο ένας ν' αγαπήση τον άλλο.

Αυτό δέν ήτανε φόβος να το πάθη ο Γεώργιος Μαλαπέρ με την θαυμασία άδιαφορία των είκοσι όχτώ χρόνων του, ούτε φαντάστηκε ποτέ ότι ή αρκετά ήλικιωμένη αυτή χήρα ήτονε γυναίκα που μπορούσε κανείς ν' αγαπήση. "Άλλά δέν ήτανε το ίδιο και για την κυ-

ρίαν Λακεί. Ήνθουσιασμένη από τη μουσική, κοντά στον ωραίο αυτό νέο, ξεχνούσε τα σαράντα χρόνια της και αισθάνονταν πως γίνονταν νέα.

Λίγο, λίγο τον αγαπούσε, και αν και ντρέπονταν με το πάθος αυτό, το όποιο κάθε μέρα έβλεπε να γίνεται και μεγαλειότερο όμως δέν μπορούσε να το νικήση, και για να φυλάξη την αξιοπρέπειαν της το παρουσίαε σαν μητρικήν φίλιαν. Περιποιότανε το νέο μουσικό και προσπαθούσε να φαίνεται για αυτόν άληθινή φίλη, και για να κερδίση την εμπιστοσύνη του, του άνοιγε σαν μουσικά συρτάρια, διάφορες γωνίες της καρδιάς της, του διηγότανε ένα μέρος της ζωής της, για να τον κάμη να της διηγηθη και αυτός τη δική του.

"Ο Μαλαπέρ δέν υπαπεσύθηκε τίποτα και μια ήμέρα που αισθάνονταν και αυτός την ανάγκη να πη σε κάποιον τί είχε στην καρδιά του, της διηγήθηκε την ιστορίαν του. "Αγαπούσε τρελλά μια νέα γυναίκα της οποίας ο άντρας ήτανε υπάλληλος στη C.... και είχε σπουδαίους λόγους να νομίζη πως τον αγαπούσε και αυτή. "Άλλ' από φόβο δέν βλέπονταν παρ' όσον περίποτο και καμμιή φορά αλλάζανε κανένα γραμματάκι' ως έκερ είχανε φτάσει ή γνωριμίες τους. Φαντάζεστε όμως τι φοβερό χτύπημα ήτανε ή εξομολόγηση αυτή για την δύστυχη χήρα. "Ο άνθρωπος που αγαπούσε με όλην την δύναμιν της τελευταίας αγάπης, όχι μονάχα δέν την συλλογίζονταν, άλλ' αγαπούσε άλλη.

"Η Μαργαρέ υπέφερε φοβερά, αλλά δέν έχασε και κάθε έλπίδα. Ήσυχαιότανε τον νέο, λυπήθηκε για την κακήν τύχη που είχε ν' αγαπήση μια γυναίκα που άνηκε σ' άλλον, του έδειξε όλους τους κινδύνους αυτής της θέσεως, τις στενοχωρίες που θα υπέφερε αυτή ή γυναίκα αναγκασμένη να λέη ψέματα και να τρίμη άδικόπως, τον κίνδυνο που έπρεπε και αυτός αν το μάθενε ο άντρας της, και τέλος ως καλή φίλη τον παρακάλειε να της λέη ότι αν ήθελε του συμβη.

"Ο Μαλαπέρ συγκινήθηκε από την τόση καλοσύνη της και έκαιε ότι είχε άνταγώνσει τελευταίως εις το βιβλίον του Τολστόη των "Ακτίων της Αύγης όλην την φιλοσοφίαν εκείνου περι πατρίδος και στρατού, και πολέμων, όλας τας θεωρίας του τας νέας, καθ' ής τα όρια της πατρίδος εξετεινοντο εύρύτατα, άπεριόριστα, φυσικά, πικροτά και όχι όπου ή φιλοδοξία και ο έγωισμός όλίγων έγωιστών άρχόντων θέτει αυτά.

Και έψυχολόγει τον εκυτόν της και άνέλυε τα αισθηματά της και εύρισκεν ότι και αυτή ακόμη υπείκουσα εις έν αισθημα φιλοδοξίας και υπεργρανείας έντελώς έγωιστικόν έγινετο τόσο σκληρά και άκαρδος, ώστε τον ανθρωπο αυτόν, ο όποιος την είχαν αγαπήσει με τόσην άβρότητα και εύγένειαν ψυχής και με τόσην αυταπαρνησιν, τον ανθρωπον αυτόν είχαν αγαπήσει τόσο όλίγον, ώστε πρώτη αυτή να γίνεται κριτής του αυστηρού και πρώτη να τον καταδικάζη εις την υπερτάτην των ποινών. "Ω! βεβαίως είχαν άδικον!

Βεβαίως ο άντρας της δέν ήτο ούτε περισσότερο άνανδρος, ούτε περισσότερο δειλός από όλους εκείνους τους άπαλλαγέντας και τους άργομισθους, οι όποιοι άφοϋ έγεννήθησαν και άνετράφησαν εις τον τόπον αυτόν, ήρνήθησαν να τον προσπίσουν έν ώρα κινδύνου! Και όμως αι μητέρες και αι γυναίκες όλων αυτών ήσαν εύτυχεις, διότι τους είχαν πλησίον των και διότι κατώρωσαν και αυτά να συντελέσουν εις την άπαλλαγήν των! Και καμμιή από όλας αυτές δέν θα έσκέφθη βέβαια να φθονήση την τύχην της δυστυχούς κ. Δερή, της οποίας και οι δύο υιοί είχαν χύσει το αίμα των, έκτελοϋντες το καθήκον των προς την πατρίδα. Και όταν

είχεν άνταγώνσει τελευταίως εις το βιβλίον του Τολστόη των "Ακτίων της Αύγης όλην την φιλοσοφίαν εκείνου περι πατρίδος και στρατού, και πολέμων, όλας τας θεωρίας του τας νέας, καθ' ής τα όρια της πατρίδος εξετεινοντο εύρύτατα, άπεριόριστα, φυσικά, πικροτά και όχι όπου ή φιλοδοξία και ο έγωισμός όλίγων έγωιστών άρχόντων θέτει αυτά.

Και έψυχολόγει τον εκυτόν της και άνέλυε τα αισθηματά της και εύρισκεν ότι και αυτή ακόμη υπείκουσα εις έν αισθημα φιλοδοξίας και υπεργρανείας έντελώς έγωιστικόν έγινετο τόσο σκληρά και άκαρδος, ώστε τον ανθρωπο αυτόν, ο όποιος την είχαν αγαπήσει με τόσην άβρότητα και εύγένειαν ψυχής και με τόσην αυταπαρνησιν, τον ανθρωπον αυτόν είχαν αγαπήσει τόσο όλίγον, ώστε πρώτη αυτή να γίνεται κριτής του αυστηρού και πρώτη να τον καταδικάζη εις την υπερτάτην των ποινών. "Ω! βεβαίως είχαν άδικον!

Βεβαίως ο άντρας της δέν ήτο ούτε περισσότερο άνανδρος, ούτε περισσότερο δειλός από όλους εκείνους τους άπαλλαγέντας και τους άργομισθους, οι όποιοι άφοϋ έγεννήθησαν και άνετράφησαν εις τον τόπον αυτόν, ήρνήθησαν να τον προσπίσουν έν ώρα κινδύνου! Και όμως αι μητέρες και αι γυναίκες όλων αυτών ήσαν εύτυχεις, διότι τους είχαν πλησίον των και διότι κατώρωσαν και αυτά να συντελέσουν εις την άπαλλαγήν των! Και καμμιή από όλας αυτές δέν θα έσκέφθη βέβαια να φθονήση την τύχην της δυστυχούς κ. Δερή, της οποίας και οι δύο υιοί είχαν χύσει το αίμα των, έκτελοϋντες το καθήκον των προς την πατρίδα. Και όταν

είκνη μετ' όλίγον έρημωμένη και πονούσα θα έφευγε τον κόσμον, αυτοί θα άπελάμβανον ακόμη πολλές και μακρές ήμέρας εύτυχισμένας πλησίον των άγαπημένων των.

Και δια μις την εκυρίευσεν ένας άκράτητος πόθος να έξέλη, να περάση από όλα τα κέντρα και από όλα τα έμπορικά καταστήματα και τα γραφεία και τας Τραπεζάς και να ιδη μίαν φοράν ακόμη όλους τους νέους και τους έφθόβους και τους άκαμμιους άνδρες, οι όποιοι εξηκολούθουν άπλούστατα, φυσικώτατα τας εργασίας των και τας συζητήσεις των, κεννίζοντες τα σιγάρα των, ως να μη συνέβαινε ή να μην είχε συμβη τίποτε, ως αυτοί επί τέλους να μην είχαν κανέν καθήκον και καμμιάν υποχρέωσιν προς τον τόπον αυτόν! Και ύστερον από αυτήν την περιοδείαν της ανά την πόλιν, θα έλάμβανε βέβαια αρκετόν θάρρος, ώστε να διαβιβάση τηλεγραφήματα εις κάθε σημειον όπου έχαχοντο ακόμη και όπου έφροντάζετο ότι θα εύρίσκετο ο άντρας της και θα τον παρεκάλει να επιστρέψη πλησίον της.

"Άλλ' όλα της αυτοί αι άποφάσεις διεσκαδάζοντο, εύθως ως έπεσκέπτετο τους τραυματίας και τους έβλεπε τόσο εύτυχεις, διότι δέν ήταν μετξύ των φυλάδων, ούτε μεταξύ των νικημένων ή των άπαλλαγέντων και τους ήκουε να διηγούνται τας συγκινήσεις των στιγμών της μάχης, και να μιμούνται τα συρίγματα και τας όμοβροντικές των πυρών και να όνειροπολουν την στιγμήν, καθ' ήν με την συνείδησιν ίκανοποιημένη και ήσυχον θα έπέστρεφν εις τας έστίας των πλησίον των οικογενειών των.

ότι του ζήτησε. Κάθε μέρα της διηγείτο όλες τις περιπέτειες της μουσικής αυτής αγάπης του. Κάθε διήγηση του νέου ήτανε για αυτή φοβερό βασανιστήριο. "Άλλ' ή υπερφάνεια της δέν την άφηνε ν' άποδείξη τίποτα και άκουγε τις χαρές και τις άπελπίσεις του νέου φίλου με συμπαθητικό χαμόγελο, Μονάχα όταν έμενε μονάχη κλείνονταν στην κάμαρα της και έκεί άφηνε έλεύθερη τη λύπη της.

Μια ήμέρα ο Μαλαπέρ ήρθε σπίτι της κυρίας Λακεί με τέτοια χαρά στα μάτια, ώστε κείνη μάντεψε άμέσως πως κάτι είχε συμβεί.

— Να είσαι έλικρινής, του είπε, έγινε έρωμένη σου;

— Ναι....

— "Η δύστυχη!... είπε σιγά, σιγά, λυπάμαι και τους δύο!

"Ο Μαλαπέρ την κύτταε και έμεινε έκπληκτος από την λύπη που έδειχνε το πρόσωπό της. Για λίγα λεπτά είχε γεράσει δέκα χρόνια.

— "Υποφέρετε, κυρία; την ρώτησε.

— Ναι, δέν είμαι πολύ καλά, άφησε με τώρα και έλα αύριο...Θα έχω κάτι να σου πω.

"Όταν ήρθε την άλλη μέρα την ίδια ώρα, ηύρε την κυρία Λακεί με το φόρεμα του ταξιδιού, πολύ ώχρα με τα μάτια μαυροστεφανομένα, αλλά κατά το φαινόμενο πολύ ήσυχη.

— "Έλαβα, του είπε, είδησεις από την Άγγλία και είμαι αναγκασμένη να φύγω.... Δέν ξέρω πότε θα ξαναϊδοθούμε, άς φιληθούμε!

Και καθώς έπλησίαζε τα χείλια του στο μάγουλο της κυρίας Λακεί, αισθάνθηκε έξαφνα στο στόμα του ένα φίλημα γεμάτο πάθος.

— "Έχε γειά! Έχε γειά. Του φώναξε ή Μαργαρέ και έφυγε.

"Έμεινε ταραχμένος και για πρώτη φορά τότε έννόησε το πάθος που είχε το φίλημα εκείνο και πόσο μεγάλη ήτανε ή τελευταία αυτή αγάπη και τί πίκρα έκλινε μέσα της. "Άλλ' ο έρωτας αυτός δέν τον έκολλάκευε πολύ και ζήτησε κοντά στην νέα αγάπη του να τον ξεγάση για πάντα.

(André Theuriot).

ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ

Παθολογία τῶν νεύρων καὶ ψυχιατρική. Παρὰ τοῦ διακεκριμένου νευρολόγου καὶ Καθηγητοῦ τῆς ἑδρας τῆς νευρολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον κ. Μ. Κατσαρᾶ ἐξεδόθησαν ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον τρεῖς ὄγκωδίστατοι τόμοι, ἀναφερόμενοι εἰς ὅλας τὰς πολυποικίλους ψυχικὰς παθήσεις, αἱ ὁποῖαι τείνουν δυστυχῶς, νὰ γενικευθοῦν τόσον, ὥστε νὰ ἀποτελοῦν τὴν κυρίως ἀσθένειαν τῆς ἐποχῆς μας.

Ὅτι ὁ ἄνθρωπος τῆς Εὐρώπης ἐκφυλλίζεται περισσότερο ἡμέρα τῆς ἡμέρας καὶ ὅτι ὁ βίος ὑπὸ τὰς σημερινὰς κοινωνικὰς καὶ βιωτικὰς συνθήκας ἐπιτείνει τὸν φυσικὸν αὐτὸν ἐκφυλισμὸν, κανεὶς δὲν ἀγνοεῖ σήμερον καὶ πολλοὶ ὀλίγοι ἴσως δὲν ἔχουν γύρω των ἐκφύλους καὶ δὲν ὑποφέρουν τὰς ὀδυνηρὰς συνεπείας τοῦ τοιούτου ἐκφυλισμοῦ.

Τὰ βιβλία τοῦ κ. Κατσαρᾶ, περιλαμβάνοντα τὴν γένεσιν καὶ τὴν ἐξέλιξιν ὄλων τῶν ψυχικῶν παθήσεων, καὶ τὴν μελέτην καὶ θεραπείαν αὐτῶν κατόπιν μακρῆς ἐπιστημονικῆς ἐργασίας καὶ πρακτικῆς ἐν τῇ ἐφαρμογῇ πείρας τιμοῦν τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην καὶ δίδουν τὸ μέτρον ὅχι μόνον τῆς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως τοῦ συγγραφέως, ἀλλὰ καὶ τοῦ πόθου του, ὅπως εἰς ὅσον τὸ δυνατόν εὐρύτερον κύκλον γνωσθοῦν τὰ αἷια τὰ προκαλοῦντα τὴν γενίκευσιν τοῦ κακοῦ, καὶ προλαμβάνονται ταῦτα παρὰ τῶν δυναμένων.

Καὶ ὁ νομοθέτης καὶ ὁ ἰατρός καὶ ὁ ἐπιστήμων ἐν γένει καὶ ἡ οἰκογένεια καὶ τὸ κοινωνικὸν κλιθεστώ, ὅλοι μαζὴ καὶ ὁ καθεὶς χωριστὰ δημιουργοῦν τὴν νοσηρὰν ἀτμοσφαιρὰν, μέσα εἰς τὴν ὅποιαν γεννῶνται τὰ σπέρματα τοῦ κοινωνικοῦ ἐκφυλισμοῦ. Δ' αὐτὸ ὅλοι ὀφείλουν νὰ μελετήσουν τὸ ἔργον τὸ τὸσον εὐσυνείδητον τοῦ ἐπιφανοῦς ψυχιάτρου καὶ ὁ καθεὶς εἰς τὸν ἴδιον κύκλον νὰ προσπαθήσῃ νὰ συντελέσῃ εἰς περιορισμὸν τῆς ἐπικινδύνου ἐπεκτάσεως αὐτοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Β. Α. Πύργον. Δρ. 15 μετ' ἐπιστολῆς σας ἐλήφθησαν. Ἀπόδειξιν λαμβάνετε ἐντὸς φύλλων. Εὐχαριστίας. Καν Ζ. Ζ. Ληζούριον. Καλὴ ἐπιστολὴ σας μετ' ἀντιτίμου δέκα σωματίων χειραφετημένης. Μαγίσσης καὶ συνδρομῆς σας ἐλήφθη. Θερμοτάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Γράφω. Καν Κ. Π. Αἰτωλικόν. Ἐλήφθησαν. Σχετικὴ ἀπόδειξις ἀποστέλλεται ἐντὸς φύλλου. Ὁ ἀριθμὸς τῆς ἰσχύει διὰ τὴν κλήρωσιν τοῦ λαχείου τῶν προπληρωουσῶν τὴν συνδρομὴν των. Γράφω περὶ ἀποσταλέτων. Καν Μ. Κ. Καλάμας. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας. Ἀπόδειξις ἐντὸς φύλλου. Καν Αἰ. Π. Ἰθάκην. Καλὴ ἐπιστολὴ σας μετὰ συνδρομῆς ἐλήφθη. Εὐχαριστίας δι' εὐμενεῖς κρίσεις. Ἀπόδειξις ἐντὸς φύλλου.—Καν Κ. Μπ. Ἄργος Ἐχάρην διότι σᾶς ἔδωκα ἐγὼ τὴν εὐκαιρίαν αὐτήν. Εὐχαριστίας θερμὰς. Ἀπόδειξις ἐντὸς φύλλου.—Καν Αἰ. Ν. Ι. Ἄργοςτόλιον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Δα Ι. Ρ. Σύρον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας διὰ κολακευτικὰς κρίσεις. Ζητούμενος ἀριθμὸς ἀποστέλλεται.—Κον Α. Ι. Β. Σύρον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Σχετικὴ ἀπόδειξις ἀποστέλλεται. Εὐχαριστίας. Καν Εἰ. Π. Σύρον. Ἐνεγράφητε εὐχαριστίας Σχετικὴ ἀπόδειξις ἀποστέλλεται.—Κον Ι. Π. Ἀλεξάνδρειαν. Φρ. χρ. 50 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας.—Καν Ε. Π. Πάτρας. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Εὐχαριστίας. Καν Π. Α. Λεμησσόν. Τί γίνεσθε; Στερούμεθα πρὸ πολλοῦ εἰδήσεών σας.—Καν Δ. Μ. Πάτρας. Διατὶ ὄχι; Ἡ νεότης πρέπει, ἔχει καθήκον νὰ διασκεδάσῃ. Εἶναι τὸ στόλισμα καὶ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς.—Κον Γ. Μ. Πειραιᾶ. Διὰ μνηστῆν ὅ,τι δήποτε κόσμημα ἀπὸ μαργαριτάρια. Εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἀγνότητος καὶ εἶναι καὶ τὸ ὠραότερον κόσμημα. Καν Π. Μ. Ἐλήφθη. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας ὡς πρὸς τὴν κ. Π. Σ. Δ. Δα Α. Σ. Ἀλεξάνδρειαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστώ. Εἰς ἐπιστολὴν σας ἀπαντῶ προσεχῶς.—Κον Α. Δ. Κάιρον. Φρ. χρ. 6 ἐλήφθησαν. Μάγισσα καὶ χειραφετημένη ἀποστέλλονται.—Καν Σ. Ν. Σύρον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Εὐχαριστίας. Ἀπόδειξις ἐντὸς φύλλου.—Καν Ε. Π. Πάτρας. Ἐνεγράφητε. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Καν Ε. Κρ. Ἄμφισσαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξις ἀποστέλλεται. Εὐχαριστίας.—Καν Εἰ. Ε. Χ. Ναύπακτον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαρι-

στίας. Ἀπόδειξις ἀποστέλλεται.—Καν Εἰ. Π. Μ. Σύρον. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενῆ προθυμίαν νὰ συντελέσητε ὑπὲρ εὐρύτερας διαδόσεως τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ψάρι σάλασσα. Βάζετε εἰς καραβάναν μακρουλήν, ἀναλόγως τῶν ψαριῶν ὅπου ἔχετε 1) 2 κουτάλια καλὸ λάδι καὶ μίαν κουταλιάν φαρίαν, τὰ ἀνακατεύετε προσθέτετε ὀλίγον νερὸ καὶ τὰ ἀφίνετε νὰ βράσουν καλὰ. Ἐπειτα ψιλοκόπτετε μαιντανό, κρομμυδάκι καὶ δύο καρῶτα εἰς λεπτότατες φέτες, τὰ ρίπτετε προσθέτετε ἀρκετὸ νερὸ, τὸ ζουμι ἐνὸς λεμονίου καὶ ἀφίνετε νὰ βράσουν ὅλα μαζὴ ἀρκετά. Τότε προσθέτετε καὶ τὸ ψάρι σας μετὰ τὸ ἀνάλογον ἀλατοπίπερο καὶ ἀφοῦ βράσῃ ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τὸ γυρίζετε καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὅταν εἶναι ἑτοιμον σερβίρετε.

Γλύκισμα σαρκοστῆανό. Ξεφυλλίζετε 100 δρ. ψύχα ἀμύγδαλο καὶ τὰ κόπτετε λεπτεῖς φέτες κατὰ μήκος. Ἐὰν ἔχετε φοῦρνον τὰ βάζετε εἰς ἐλαφρὸν, ὥστε νὰ ροδίσουν ὀλίγον. Ἐὰν δὲν ἔχετε, τὰ βάζετε εἰς κατσαρόλαν καὶ τὰ ροδίσετε μόλις εἰς σιγανὴν φωτιάν. Ἐπειτα κοπανίζετε 100 δρ. ζάχαριν καὶ τὴν περνάτε ἀπὸ σήταν. Τὴν βάζετε μέσα εἰς καθαρὰν κατσαρόλαν καὶ στάζετε μέσα δέκα σταγόνας ξυνοῦ λεμονίου καὶ ἔπειτα τὴν τοποθετεῖτε εἰς φωτιὰ μετρίαν καὶ ἀναμιγνύετε μετὰ κουτάλι καθαρὸν μέχρις οὗ ἀναλύσει. Ἐξακολουθεῖτε νὰ τὴν ἀνακατόνετε καὶ ὅταν ροδίσῃ, τότε ρίπτετε μέσα καὶ τὰ ἀμύγδαλα, τὰ ἀνακατώνετε ὅλα μαζὴ καὶ ὅταν συσσωματωθοῦν, ἔχετε ἀλοιφὴν ἢ μάρμαρον τῆς κουζίνας ἂν ἔχετε ἢ ἓνα σανίδι μετὰ ἀμυγδαλόιαδον, χύνετε ἐπάνω τὴν μάζαν σας καὶ μετὰ ἐν χονδρὸν ξύλον ποῦ ἀνοίγουν φύλλα ἢ μετὰ μίαν μποτίλιαν, τὴν ὅποιαν ἀλοιφετε μετὰ λάδι, καὶ τὴν ὅποιαν πατάτε μετὰ δύναμιν, εἰς τὴν μάζαν ἐπάνω, τὴν ἀνοίγετε εἰς χονδρὸν φύλλον ἕως μισοῦ δακτύλου. Ἐπειτα μετὰ ἓνα μεγάλο μαχαίρι χωρίζετε εἰς γραμμὰς τὸ ὅλον καὶ πάλιν ἐγκαρσιῶς, ὥστε νὰ κοπῇ εἰς τετράγωνα τεμάχια. Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ γίνων γρήγορα, ἐφ' ὅσον ἡ πάστα εἶνε ζεστή, διότι ὅταν κρυώσῃ, καραμελώνει εἰς βαθμὸν, ὥστε οὔτε νὰ μὴν ἀνοίγῃ οὔτε νὰ μὴν κόπτετε.

Τὸ ὠραῖον ὑπόδημα κάμνει τὸν ὠραῖον πόδα, τὸ ἰδανικὸν τοῦ ὠραίου ὑποδήματος κατασκευάζεται εἰς τὸ μέγα ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Τσάμη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ Στοῦς Ἀρσακείου. Ἐξοχα ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν γοβάκια, τέλεια καὶ ὑπὸ ἔποψιν τέχνης, καὶ ὑπὸ ἔποψιν ποιότητος, σχήματα ἐξόχως κομψά, δερματὰ μεταξωτά. Ἡμπορεῖ νὰ τὰ εὕρῃ τις θαυμάσια! Πᾶσα καλαισθητος δεσποινὶς καὶ Κυρία μὴ κατασκευάζουσα τὰ ὑποδήματά της εἰς τοῦ κ. Τσάμη τῆ ἀληθεία ἀδικεῖ τὸν ἑαυτὸν της καὶ τὴν καλαισθησίαν της.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι μας, αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομὰς των μέχρι σήμερον νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. κ. ἀνταποκριτρίαις καὶ ἀνταποκριτάς μας.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ἡ Χειραφετημένη καὶ ἡ Μάγισσα εἶναι δύο πρῶτα ἔργα τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον: Τὰ Βιβλία τῆς Αὐγῆς τριλογίας τῆς κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ Νέου κόσμου, τὴν ἀνατρεφομένην μετὰ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ της ὡς ἀνθρωπίνου ὄντος ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν «Χειραφετημένην» περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς Κ)λεως, εἰς τὴν «Μάγισσαν» ὁ βίος τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Καὶ τὰ δύο συγκινοῦν, συγκλονίζουν, τέρπουν καὶ διδάσκουν. Ἀνατέμουν τὴν γυναικείαν καρδίαν καὶ δίδουν πλήρη ιδεάν των πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Ἐκαστον ἐκ τῶν βιβλίων τούτων ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 3, διὰ τὰς ἐπαρχίας 3.50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 3 φρ. χρ.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ. Κ. Παρρέν, ὁδὸς Πανεπιστημίου, 27 Ἀθήνας καὶ συνοδεύεται ὑπό τοῦ ἀντιτίμου